

Marion van de Coolwijk

Meiden zijn gek...
op geheimen

δ

Hoofdstuk 1

‘Jij hebt er zin in!’ De moeder van Janine wees op de klok aan de keukenmuur. ‘Is het niet nog wat te vroeg om naar school te gaan?’

Janine griste haar tas van de tafel. ‘Welnee! Voordat ik er ben...’ Ze ontweek de blik van haar moeder en liep naar de gang. ‘Wees blij dat ik graag naar school ga,’ zei ze lachend, maar haar ogen stonden ernstig. Ze hoorde haar moeder de gang in komen en trok snel haar jas aan. De onderzoekende blik van haar moeder prikte in haar rug.

‘Nou, doe... Tot straks.’

Zonder zich om te draaien opende ze de voordeur en liep naar buiten.

‘Veel plezier,’ hoorde ze haar moeder nog roepen. De deur viel achter haar in het slot.

Opgelucht haalde Janine adem. Ze was nooit zo goed geweest in het verbergen van geheimen voor haar moeder. Ze moest in het vervolg echt beter oppassen en niet elke dag zo vroeg naar school gaan. Haar moeder begon argwaan te krijgen.

Janine stak de straat over en liep in de richting van de sporthal. Niels was meestal eerder bij het fietsenhok dan zij.

Ze versnelde haar pas. De kriebels in haar buik werden heftiger bij iedere stap die ze zette.

Sinds drie weken hadden ze echt verkering. Na hun optreden op het schoolfeest had Niels haar verteld dat hij haar leuk vond... meer dan leuk. Hij had haar verkering gevraagd en natuurlijk had ze ja gezegd. Eindelijk!

Ze was al maanden verliefd op Niels, maar op de een of andere manier leek hij zo onbereikbaar. Hij zat in de klas van meester Jens en was een van de populairste jongens van school: hij had een heleboel vrienden en ook de meiden vonden hem een stuk. Verliefd zijn was heerlijk. Ze was verliefd op de leukste, knapste en grappigste jongen van de wereld. Iedere ochtend spraken ze af bij het fietsenhok van de sporthal. Niels had haar uitgelegd dat hij hun verkering voorlopig nog even geheim

wilde houden. Hij had geen zin in gedoe met zijn vrienden, had hij gezegd. ‘Zo gaat dat bij jongens... Dat begrijp je toch wel?’ Janine begreep er niets van, maar ze had geknikt. Ze had dan wel twee grote broers, maar van jongensdingen had ze geen verstand. Als Niels zei dat het zo beter was, dan was dat vast zo. Ze was al superblij dat hij verliefd op haar was. ‘Mag ik het wel tegen mijn vriendinnen zeggen?’ had ze gevraagd. Niels had wat aarzelend geantwoord dat ze dat zelf moest weten. ‘Zolang ze niets tegen mijn vrienden zeggen... En op school doen we gewoon alsof er niets aan de hand is, goed?’ Janine had het natuurlijk wel jammer gevonden, maar ze wilde Niels niet in moeilijkheden brengen. ‘Hee, schoonheid.’ Niels stak zijn hoofd om de hoek van het fietsenhok. Janine rende naar hem toe. ‘Hoi, sorry dat ik wat laat ben, mijn moeder...’ Verder kwam ze niet, want Niels sloeg zijn armen om haar heen en gaf haar een kus op haar neus. ‘Je ruikt lekker.’ Janine knikte wat verlegen. Haar hart bonkte in haar keel. ‘Jij ruikt ook lekker,’ fluisterde ze, en ze gaf Niels een kus op zijn mond. Zijn lippen voelden zacht. In de verte klonken stemmen. Niels sloeg zijn armen om Janine heen en trok haar verder het fietsenhok in. Geschrokken gluurde hij naar de weg, waar een groepje jongens langsfietste. ‘Ssst, niet bewegen,’ siste hij. Janine stond met haar hoofd in Niels’ jas gedrukt en voelde haar neus kriebelen. Ze wilde zich lostrekken, maar Niels duwde haar stevig tegen zich aan. ‘Stil nou!’ De kriebel kroop omhoog en Janine kon een nies niet langer tegenhouden. ‘Hatsjoe!’ Niels liet haar meteen los en Janine deed opgelucht een stap naar achteren. Ze haalde diep adem. ‘Ik stikte bijna, man,’ zei ze. Niels pakte haar opnieuw vast. ‘Vlug, ga achter dat schot staan.’ Voordat ze kon reageren, duwde hij haar hardhandig achter het houten schot. ‘Ze mogen je niet zien!’ ‘Hee, Niels!’ Rick remde en bracht zijn fiets slippend

tot stilstand. ‘Wat doe jij hier nou?’ De andere jongens kwamen er ook bij staan. Niels liep het fietsenhok uit.

‘O... eh... niets. Ik dacht dat ik een euro zag liggen, maar het was een bierdopje.’

‘Fiets je mee?’ Niels aarzelde. ‘Wie er het eerste is.’

Niels glimlachte. ‘Oké, dat win ik!’

Terwijl Niels zijn fiets pakte, stoven de andere jongens al weg en verdwenen om de hoek van de sporthal.

‘Hee, dat is niet eerlijk!’ riep Niels. Terwijl hij op zijn fiets sprong, kwam Janine vanachter het schot tevoorschijn.

Verbaasd keek ze naar Niels, die snel zijn hand naar haar opstak en wegfietste. Zonder erbij na te denken zwaaide ze terug.

Maar het voelde niet goed. Janine pakte haar tas op.

Het fijne gevoel was weg. Daarvoor in de plaats voelde ze boosheid. Hoe kon hij haar nou zo in de steek laten?

Met slenterpassen liep ze richting school.

‘Hoi, Janine!’ Nikki remde af en sprong van haar fiets. ‘Wat kijk je boos.’

Janine mompelde wat onverstaanbaars.

Nikki kwam met de fiets aan haar hand naast haar lopen. ‘Wat is er aan de hand? Ruzie thuis?’ probeerde ze.

‘Nee.’

‘Ben je ziek?’

‘Nee.’

‘Wat verloren?’

‘Neehee...’ Janine keek op. ‘Er is niets.’

Nikki zuchtte.

‘Kom op, Janine... Ik zie toch dat er wat is. Ik dacht dat wij vriendinnen waren? Je kunt me alles zeggen, hoor!’

‘Weet ik.’

‘Nou dan.’

‘Laat me nou maar.’ De meiden waren bij de school aangekomen.

Janine versnelde haar pas en keek naar Niels en zijn vrienden, die aan het voetballen waren op het plein. Zo te zien had hij de grootste lol.

Nikki zette haar fiets in het rek en rende achter Janine aan

die het schoolplein op liep. ‘Janine, wacht op mij.’
Met een schuin oog keek ze naar Janine. ‘Is het Niels?’
Janine draaide zich met een ruk om. ‘Ja, nou goed!
Houd je nu op met zeuren?’
Nikki trok haar vriendin met zich mee naar het bankje bij de boom.
‘Niets daarvan. Jij gaat mij precies uitleggen wat er aan de hand
is. Heeft hij het uitgemaakt?’
‘Nee.’ Janine zuchtte en ze vertelde wat er gebeurd was.
Nikki luisterde aandachtig. ‘Zo,’ mompelde ze toen Janine
klaar was met haar verhaal.
‘Hij heeft je dus gewoon laten stikken?’
‘Hij kan er niets aan doen,’ verdedigde Janine haar vriend.
‘Het komt door die andere jongens.’
‘Geloof je het zelf?’ reageerde Nikki. ‘Niels kan toch zelf
beslissen?’ Ze leunde achterover op de bank. ‘Het is wel duidelijk
dat zijn vrienden op de eerste plaats komen. Zoiets pik je
toch niet?’
Wat hulpeloos keek Janine haar vriendin aan. ‘Heb ik een keus?’
‘Altijd!’
‘Maar ik wil het helemaal niet uitmaken,’ riep Janine. ‘Ik vind
hem veel te leuk.’
‘Wie gaat het hier uitmaken?’ Saartje kwam aanlopen en schoof
naast Janine op de bank. ‘Niels?’ Janine zweeg.
Toen ook Valerie zich bij het drietal voegde, voelde ze zich
helemaal ingeklemd. Ze had geen zin om nog een keer
in de verdediging te gaan.
Terwijl de bel klonk, praatte Nikki haar vriendinnen bij.
‘Wat?’ riep Saartje en ze keek naar Niels, die net een doelpunt
scoorde. ‘Wat een flapdrol. Ik zou het wel weten!’
‘Ik ook,’ voegde Valerie eraan toe.
Janine stond op. ‘Ja, en dat is nu juist het probleem. Jullie weten
het allemaal zo goed... Maar jullie zijn niet verliefd.’
‘Op zo’n slappeling word ik echt niet verliefd, hoor!’ sneerde
Saartje.
‘Bedankt voor jullie geweldige steun.’ Janine draaide zich om
en liep in de richting van de schooldeur. Ze had beter niets

kunnen zeggen. Haar vriendinnen brachten haar alleen maar in de war.

Niels en zijn vrienden renden haar voorbij en stoven de school in. Niels keek achterom en bleef toen tegen de openstaande deur aan staan. Een paar kinderen stapten naar binnen.

Niels hield de deur voor hen open.

Janine aarzelde heel even bij de ingang, maar liep toen naar binnen.

‘Sorry,’ fluisterde Niels toen ze langs hem liep.

Janine deed net of ze hem niet gehoord had en stapte de gang in.

Niels liet de deur los en kwam achter haar aan. ‘Ik kon niet anders,’ zei hij. ‘Dat begrijp je toch wel?’

Janine bleef staan, maar Niels liep door. Ze beet op haar onderlip. Ook nu wilde hij dus niet samen met haar gezien worden.

Zonder nog iets te zeggen liep ze door naar haar klas.

Haar ogen prikten en ze deed haar best om niet te huilen.

‘De meester is er nog niet!’ Myren leunde tegen de vensterbank en keek naar buiten. Het was druk in het klaslokaal. Thijs en Dave renden achter elkaar aan tussen de tafeltjes door.

Een paar meiden tekenden op het bord en Jochem en Ferry gooiden met gummetjes.

Janine ging aan haar tafel zitten, met haar rug naar de klas toe.

Ze staarde uit het raam naar het schoolplein, dat er nu verlaten bij lag.

Valerie, Nikki en Saartje kwamen als laatsten binnen.

‘Is-ie alweer te laat,’ riep Cem. ‘Dat is al de derde keer deze week.’

‘Misschien moeten we een inzameling houden voor een nieuwe wekker,’ opperde Mert.

‘Of we geven hem een cursus klokkijken,’ zei Rick lachend.

‘Misschien...’ Hij stopte abrupt en gleed van zijn tafel naar beneden op zijn stoel. ‘Hoi, meester!’

Het werd direct stil in de klas. Meester Kas sloot de deur achter zich en liep naar zijn tafel.

‘Verslapen, meester?’ probeerde Cem lollig, maar de glimlach op zijn gezicht verdween onmiddellijk toen hij de strenge blik

van de meester zag.

‘Rekenboeken, graag,’ zei de meester. ‘Taak veertig... en ik wil het eerste halfuur geen woord meer horen.’

Zwijgend werden de rekenboeken tevoorschijn gehaald.

‘Die is vast met zijn verkeerde been uit bed gestapt,’ fluisterde Saartje.

‘Met twee verkeerde benen als je het mij vraagt,’ vulde Nikki aan.

‘Saartje! Nikki!’ bulderde de stem van meester Kas.

‘Was ik niet duidelijk genoeg?’

‘Jawel, meester,’ zei Nikki, die niet kon geloven dat de meester echt zo boos was. Ze was nog niet zo lang op deze school.

Na het overlijden van haar vader was Nikki samen met haar moeder verhuisd naar deze stad. Ze had het best eng gevonden, de eerste dagen in haar nieuwe klas, maar juist de meester had haar het gevoel gegeven dat ze welkom was.

Hij was altijd hartstikke aardig!

‘We vroegen ons alleen af waarom u zo uit uw humeur bent,’ zei ze zacht.

‘Ik ben helemaal niet uit mijn humeur! En nu aan het werk!’

Nikki fronste haar wenkbrauwen, maar zei niets meer.

Ze was niet van plan de dupe te worden van zijn boze bui.

Wat teleurgesteld sloeg ze haar werkboek open. Rekenen was haar favoriete vak, maar vandaag was de fun ver te zoeken. Ze keek naar Janine, die tegenover haar zat. Zo te zien was de meester niet de enige met een slecht humeur. Was het Nationale Depridag, of zo? Waarom was iedereen zo chagrijnig vandaag? De meester, Janine, haar moeder... Nikki probeerde de gedachten aan haar moeder weg te duwen, maar het lukte niet echt. Ze hadden vreselijk ruzie gemaakt vanochtend. Voor het eerst sinds de begrafenis had Nikki zich niet meer kunnen beheersen en ze had geschreeuwd tegen haar moeder. Het was een explosie van woede, verdriet en onmacht geweest. Nikki kon zich alles wat ze haar moeder had toegeroepen nog woordelijk herinneren.

‘Ben je vanmiddag na school gezellig thuis?’ had haar moeder gevraagd.

‘Weet niet,’ mompelde Nikki, terwijl ze een boterham

met pindakaas smeerde. ‘Je bent nooit meer thuis.’
‘Jij bent tussen de middag altijd weg,’ mopperde Nikki.
‘Overblijven is niet echt mijn ding.’
‘Daar kan ik niets aan doen, lieverd. Ik werk. Sommige dingen gaan voor in het leven.’
‘Precies,’ zei Nikki. ‘Dus waarom moet ik dan wel thuis zijn voor jou?’
‘Niets moet, maar ik vind het wel fijn als we weer eens wat samen doen. Praten, lachen, een spelletje doen. Zullen we vanmiddag samen schilderen?’
‘Nee mam, ik ga liever naar het plein. Daar zijn al mijn vrienden.’
‘Maar lieverd, ik zou het heel fijn vinden als je een keertje thuis bent ’s middags.’
‘Ik snap helemaal niets van jou,’ riep Nikki. ‘Eerst wilde je dat ik je zoveel mogelijk met rust liet, omdat je papa’s dood in je eentje moest verwerken. Telkens als ik met je wilde praten over papa of over ons, zei je dat ik lekker moest gaan spelen en stuurde je me naar buiten. Frisse lucht is goed voor je, zei je dan. Ga vriendinnen zoeken, sporten...’
‘Ik...’ stamelde haar moeder. ‘Ik wilde niet dat je verdrietig was.’
‘Maar dat ben ik wel!’ Nikki voelde haar ogen prikken. ‘Net als jij! Maar jij stuurt me steeds weg. Je zegt dat ik je het beste help door lief te gaan spelen. Weet je wel hoe rot dat voelt?’
Nikki kon niet meer stoppen. ‘Ik wil je niet nog verdrietiger maken. Daarom ga ik zoveel mogelijk naar buiten.’
‘Dat... dat wist ik niet...’
‘Nee, natuurlijk niet,’ zei Nikki. ‘Je weet niets van mij. En weet je hoe dat komt? Omdat je er nooit naar vraagt. Al die tijd heb ik je steeds met rust gelaten, zoals je wilde. En ik heb je raad opgevolgd. Ik heb vriendinnen gezocht, ik ben gaan sporten. En weet je wat het gekke is? Het werkte nog ook. De afleiding maakte me minder verdrietig en de laatste tijd kan ik zelfs weer lachen.’
‘Daar ben ik blij om, lieverd,’ zei haar moeder. ‘Zal ik vanmiddag dan iets lekkers halen voor ons voor bij de thee? Stroopwafels of...’

‘Mam, je luistert niet naar me!’ had Nikki geroepen.

‘Ik ga vanmiddag naar het plein!’

Haar moeder knikte. ‘Oké, ik begrijp het. Als je vriendinnen belangrijker zijn.’

‘Dat is niet eerlijk!’ Nikki duwde haar bord van zich af en stond op. ‘Je doet nu net of het mijn schuld is dat je steeds alleen bent.’

‘Helemaal niet, ik wil alleen...’

‘Ik wil, ik wil. Je denkt alleen maar aan jezelf.’ Het was eruit voor ze er erg in had. Heel even aarzelde Nikki, maar toen ging ze door. ‘Je vindt jezelf zielig nu papa dood is. Nou, dan heb ik een verrassing voor je: met zielig zijn kom je niet ver.’

Ze liep de kamer uit. ‘Ik moet naar school.’

Zonder nog een woord te zeggen had ze haar spullen gepakt en was ze weggegaan. Het spierwitte gezicht van haar moeder stond op haar netvlies gebrand. ‘Nikki?’

De stem van de meester schalde door de klas.

Nikki keek op.

‘Gaan we nog aan het werk?’

Nikki verschoof op haar stoel en boog zich over haar werkboek.

Hoofdstuk 2

‘Waarheid, durven of doen?’ Cem keek Janine uitdagend aan. Hij was de laatste die was overgebleven van het potje tafeltennis dat ze met zijn allen hadden gespeeld. De tafeltennistafel stond midden op het schoolplein. Een groep van wel twintig kinderen speelde mee. Aan weerskanten stond een rij. Steeds als je de bal over het net had geslagen, moest je langs de tafel naar de andere kant rennen om daar, als je aan de beurt was, de bal weer terug te slaan. Wie miste, of in het net sloeg, was af. De rij werd zo steeds korter en op het laatst bleven er twee kinderen over die tegen elkaar mochten spelen.

Wie dan het eerst vijf punten had, won en mocht iemand uit de groep uitdagen.

‘Ik doe niet meer mee,’ bromde Janine en ze wilde weglopen.

‘Ho, ho, dat gaat zomaar niet,’ riep Cem. ‘Wie meedoet, moet zich aan de regels houden. Je deed mee en ik heb dit rondje gewonnen. Ik kies jou en je moet kiezen uit waarheid, durven of doen.’

De anderen knikten instemmend.

‘Ja, Janine,’ riep Claire. ‘Niet zo flauw doen. Als je nu stopt, mag je nooit meer meedoen!’

Janine keek met een schuin oog naar Cem. Wat wilde hij van haar? Wedden dat hij haar ging vragen over Niels? Daar had ze geen zin in. Waarheid was geen optie. Doen of durven dus... Als ze doen koos, moest ze iets doen wat hij haar opdroeg. Als ze durven koos, kon ze altijd nog zeggen dat ze het niet durfde. ‘Nou?’

‘Durven,’ zei Janine en ze wachtte in spanning af wat Cem haar zou vragen.

‘Durf jij...’ begon Cem en hij keek met een schuin oog naar de meester, die iets verderop stond, bij de andere leraren.

‘Durf jij de meester te vertellen dat hij twee verschillende sokken aanheeft?’ Een paar kinderen begonnen te grinniken.

‘Oeps,’ riep Thijs. ‘Ik weet niet of ik dat wel zou durven.’

De meester is niet echt in voor geintjes vandaag.’

‘De meester is nergens voor in de laatste tijd,’ zei Eva. ‘En die